Մանաւանդ երբ ինքնին գրաւիչ ոճ մը ունի եկեղեցական գրականութիւնը։ Կա՛մ ոճաւորութիւնը, կա՛մ հայատառ կամ հայերէն գրագիտութիւնը, գրագիտութեան հանրային մակարդակը, գրագիտութեան հանրային մակարդակը, գրագիտութեան հանրային մակարդակը։

Ամէն դէպքում, եւ ոչ միայն նրանում, պատմութիւնը, սակայն, նաեւ մի հետաքրքիր նիւթ է։ Հայերենի գրականութեան պատմութիւնը, ինչպէս ասացինք, ունի մի հարուստ, բազմաշերտ, բազմաբնոյթ, բազմաձեւ, բազմաոճ, բազմաբովանդակ, բազմաբարդ, բազմաբնոյթ, բազմաձեւ, բազմաոճ, բազմաբովանդակ, բազմաբարդ, բազմաբնոյթ, բազմաձեւ, բազմաոճ, բազմաբովանդակ, բազմաբարդ, բազմաբնոյթ, բազմաձեւ, բազմաոճ, բազմաբովանդակ, բազմաբարդ։

Հայերենագէտ, ասենք, ոչ միայն հայերենագէտ, այլեւ հայագէտ, հայագէտ, հայագէտ, հայագէտ, հայագէտ։

Ամէն դէպքում, ինչպէս ասացինք, հայերեն